

Elif Beril SEYİTOĞLU

Yatağımdan hızlıca kalktım. Bugün hayatımda hiç olmadığı kadar heyecanlıydım. Çünkü bugün mektebe başlayacaktım. En azından annem öyle söz vermişti. Hızlıca elimi ve yüzümü yıkadım. Üstüme siyah şalvarımı geçirdim ve yemek yapan annemin yanına indim. Anneme mektebe gitmek için hazır olduğumu söylediğimde yavaşça yüzünün asıldığını ve bir anda

tedirgin olduğunu gördüm. Sonra sessizce “Şşşt, sakın baban duymasın! Hiç kız çocuğu okur muymuş? Hem komşular duyarsa çok ayıplarlar.” dedi. Ben de “Hani söz vermiştin?” deyince kaşlarını çatmaya başladığını gördüğüm için sustum. Bu tam anlamıyla bir haksızlıktı. Sadece bu muydu? Tabii ki başka düzensizlikler de vardı bu zamanlarda...

Saltanat yönetimi diye bir şey duymuştum büyüklerimden. Herkes bunun çağdaş bir yönetim olmadığını anlatıp duruyordu. Zaten savaş da gittikçe şiddetlenmişti... Selanik tek bir kurşun bile atılmadan direkt olarak Yunanların olmuştu. Ve o an aklıma diğer ülkelerden farklı olduğumuz geldi. Geçen bulunduğumuz şehre gelen Yunan askerlerinin bizden çok farklı olduklarını gördüm.

Kıyafetleri, alfabeleri, ölçü birimleri gibi şeyleri bizden çok farklıydı. En önemlisi de hem çocuklara hem de kadınlara verdikleri önem fazlaydı. Hatta Yunan askerlerinin çocukları mektebe bile gidiyordu. Oysa bizim onlardan ne farkımız vardı?

Annemin yanına gittim. İlk önce onu biraz izledim ve ağzımdan bir anda “Anne neden biz diğer ülkelerden çok farklıyız?” sözcükleri döküldü. Bir an

soruma şaşırıldı ama sonra “Ne gibi farklıymışız?” dedi. Ben de “Her konuda: Mesela kıyafetlerimiz, ölçü birimlerimiz ve hatta yaşam şeklimiz.” Biraz düşündü ve bana hak verdi. Ben de bunun üstüne “Onların çocukları mektebe bile gidiyor, kız erkek fark etmeksizin.” dedim. Sonra anneme “Peki, onların kurallarını kim koyar?” dedim. Bana bakıp “Meclis!” dedi. Ardından da duvara bakıp iç çektii, sanki bir şeylerin eksik olduğunu hissetmiş gibiydi. Hâlbuki ben meclisin ne olduğunu bile bilmiyordum. Ama saltanat yönetiminden daha iyi olacağından adım kadar emindim... Bir anda bağırın kadınların seslerini işittir gibiydim. Belli ki cepheden yaralı askerlerimiz gelmişti. Ortalık mahşer günü gibiydi....

Bir gürültüyle irkildim ve sonra alarm sesi eşliğinde biri bana “Kızım, haydi kalk! Okula geç kalacaksın.” diyordu. Bu ince ve narin sesi nerede olsa tanırdım, bu anemin sesiydi. Soluk soluğa uyandım ve bunun aslında bir rüya olduğunu anladım. Ve hatta okula bile gidiyordum. Annem uyandığımı fark edince bana “23 Nisan kıyafetlerini hazırladım, gösteride giyersin.” dedi. Evet, doğru ya! Bugün 23 Nisan’dı. Ben de modern dünya insanların giydiği kıyafetleri giydiğim için yeniden mutlu oldum. 23 Nisan 1920’de Türkiye Cumhuriyeti’nin biricığı olan “TBMM” açılmıştı. Ve aradan tam 9 yıl geçtikten sonra da Mustafa Kemal Atatürk, geleceği aydınlık ışıkları olan çocuklara bugünü armağan etmişti. Rüyamın etkisinde kaldığım için biraz soluklandım ve düşünmeye başladım. Atalarımızın kanıyla sulanmış, vatan sevgisiyle sürülmüş bu toprakların filizlenmiş çocuklarına, kendi canından çok vatanını seven büyük bir liderin armağan ettiği bir gündü bugün.

Rüyadan sonra aslında meclisimizin, irademiz olduğuna karar

verdim. Egemenliğimizin sembolü olan meclisi düşündükten sonra aklıma bir yaz günü Ankara’da iken yaşadığımız bir olay geldi. Okuldan eve gelmiştim. Ödevlerimi bitirmiş, yatmadan önce kitap okuyordum. Aşağıdan gelen bir uğultu beni biraz rahatsız ettiği için salona indim. Annem, babam ve misafirlerimizi salonda toplanmış haber dinlerken gördüğüm için şaşırıldım. O zamanki çocuk aklımla hiçbir şey anlamamıştım. Ama işin garip yanı büyüklerim bile ne olduğunu kavrayamamıştı. Televizyondaki kadın spikerin ürkek sesiyle “Meclis bombalanıyor.” demesi bile bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamamı sağlamıştı. “Yani şimdi milli irademiz olan meclis bombalanıyor muydu? Küllerinden doğan ülkemiz yine mi aynı acıları yaşayacaktı?” düşünceleri aklımda dolanıyordu. Yaklaşık 100 yıl önce şehitlerimizin kanlarıyla kazanılan bu meclis, yaklaşık 100 yıl sonra tekrar aynı kaderi yaşayıp yüreği Ankara’dan mı vuruluyordu? O gece benim ailem de dahil birçok kişi konvoylar halinde Beypazarı’ndan Ankara’ya gitmiş ve millet iradesinin temsil edildiği meclis kapısında nöbet tutmuşlardı. O gün geç saatlere kadar uyumamış hayretlerle olanları izlemiştim. Ertesi sabah beni koca bir gülümsemeye uyandıran annemden anladım ki milletimiz iradesi olan meclisine ve ülkesine sahip çıkmıştı ve sonsuza kadar da bunu yapmak için hazır olacaktı...

Yavaşça kıyafetlerimi giydim ve elimi yüzümü yıkadım. Aileme hoşça kal dedikten sonra servisime bindim ve okuluma vardım. 23 Nisan gösterimizi yaparken, yüzümü Atatürk büstüne dönerek şöyle söyledim: “Ben de elimden geldiğince bu ülke için çalışıp benden öncekilerin de yaptıkları gibi emanet ettiğin bu bayrağı, kanımın son damlasına kadar dalgalandıracığıma söz veriyorum!..”